

Sygn. akt VIII Gz 138/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2016 roku

**Sąd Okręgowy w Szczecinie**, Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska - Grzelczak

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2016 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko P. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej P. S. na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy z dnia 29 września 2015r., sygn. akt XI GNc 747/15 (upr),

**postanawia:**

**oddalić zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym w dniu 28 maja 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt XI GNc 747/15.

U podstaw rozstrzygnięcia legło stwierdzenie, że nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 28 maja 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt XI GNc 747/15 uprawomocnił się w dniu 21 lipca 2015 roku. Pełnomocnik strony powodowej złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu – prawomocnemu nakazowi zapłaty. Następnie Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie nadał prawomocnemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 777 § 1 punkt 1 kpc tytułami egzekucyjnymi są orzeczenia sądu ( wyroki, nakazy zapłaty, postanowienia) prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu, jak też ugoda zawarta przed sądem. W myśl pkt 1<sup>1</sup> ) tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie referendarza sądowego prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu. Tytuł egzekucyjny po nadaniu klauzuli wykonalności staje się tytułem wykonawczym. Zgodnie z art. 783 § 3 kpc postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności tytułom egzekucyjnym, o których mowa w art. 777 § 1 pkt 1 i 1<sup>1</sup> kpc jest wydawane bez spisywania odrębnej sentencji, poprzez umieszczenie na tytule egzekucyjnym klauzuli wykonalności i opatrzenie jej podpisem sędziego albo referendarza sądowego, który wydaje postanowienie. W myśl art. 782 § 1 kpc klauzulę wykonalności nadaje sąd jednoosobowo na wniosek wierzyciela. Reasumując Sąd Rejonowy stwierdził, że zaistniały wszystkie przesłanki warunkujące nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

W zażaleniu na to postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności pozwana wniosła o jego uchylenie.

Wskazała, że w okresie od czerwca i lipca 2015 roku zarówno pozwana, jak i jej mąż, przebywali w domu pod wskazanym adresem tj. (...) 106a, (...)-(...) K.. Podniosła, że nie podjęto próby doręczenia nakazu zapłaty, nie

otrzymała awiza, a pracownika firmy doręczeniowej nie widział jej mąż, ona, ani ich pracownik przebywający w miejscu wykonywania działalności gospodarczej w godz. 09:00-17:00. Wskazała, że adres (...) 106a, (...)-(...) K. – jest jednocześnie adresem zamieszkania i prowadzenia działalności gospodarczej.

Pozwana wskazała, że z uwagi na niedoręczenie jej nakazu zapłaty, nakaz nie mógł stać się prawomocnym i tym samym nie można było mu nadać klauzuli wykonalności.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Analiza treści wywiedzonego zażalenia uzasadnia przyjęcie, że pozwana zarzuca sądowi pierwszej instancji brak podstaw do nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 28 maja 2015 r. bowiem orzeczenie to nie było prawomocne z uwagi na brak skutecznego doręczenia.

Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena zaistnienia przesłanek warunkujących nadanie klauzuli wykonalności przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji, obejmująca dokonaną przez ten Sąd wykładnię zastosowanych przepisów prawa okazała się właściwa i nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd II instancji w pełni akceptuje stanowisko Sądu meriti i przyjmuje za własne, czyniąc je integralną częścią poniższych rozważań.

Pozwana uzasadniając swoje stanowisko wskazuje, że nie doręczono jej prawidłowo nakazu zapłaty ani zawiadomienia awizo, mimo prawidłowej dwukrotnej awizacji przesyłki, z którą wiąże się ponadto domniemanie doręczenia. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, postanowieniem z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt I CZ 90/14, przepisy o doręczeniach mają charakter obligatoryjny i wyłączają swobodę w zakresie czynności w związku z nimi podejmowanymi. Nie można uznać doręczenia za skutecznie dokonane jeżeli nie zostało dokonane według reguł przewidzianych w art. 135 i następnym k.p.c. Jeżeli doręczenie właściwe pisma sądowego uczestnikowi postępowania za pośrednictwem operatora pocztowego na adres przez niego wskazany okazało się niemożliwe to zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. należy je złożyć w placówce pocztowej tego operatora, umieszczając zawiadomienie w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w ciągu 7 dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu czynność należy powtórzyć. Przesyłkę niepodjętą placówka pocztowa operatora opatruje na stronie adresowej adnotacją „nie podjęto w terminie” oraz odciskiem datownika i wraz z formularzem potwierdzenia odbioru odsyła sądowi wysyłającemu niezwłocznie po upływie ostatniego dnia do odbioru przesyłki.

Przeprowadzenie doręczenia zastępczego stanowi podstawę do przyjęcia domniemania, że doręczenie przesyłki zostało dokonane. Domniemanie doręczenia pisma adresatowi może być obalone przez wykazanie niepodobieństwa zaistnienia tego skutku. W rozpoznawanej sprawie zaistniały podstawy do uznania, że czynności operatora pocztowego i doręczyciela były prawidłowo podjęte, na co wskazuje analiza adnotacji poczynionych na zwróconej Sądowi przesyłce.

Stwierdzenie skuteczności doręczenia było prawidłowe. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że nakaz zapłaty stał się prawomocny. Sąd pierwszej instancji w sposób niewadliwy zastosował normę przepisu art. 777 § 1 pkt 1 kpc w zw. z art. 782 kpc. Przede wszystkim wskazać należy, że w niniejszej sprawie tytuł egzekucyjny spełniał wszystkie wymagane przesłanki warunkujące nadanie klauzuli wykonalności. Nakaz zapłaty z dnia 28 maja 2015 r. r. stanowił tytuł egzekucyjny zgodnie z art. 777 § 1 pkt 1 kpc. Orzeczenie to posiadało wszystkie cechy tytułu egzekucyjnego na podstawie, którego można wszcząć procedurę egzekucyjną. Zawierało bowiem niebudzące wątpliwości oznaczenie wierzyciela i dłużnika, świadczenie, które ma zostać spełnione oraz sformułowane zostało w sposób zrozumiały i możliwy do wykonania pod względem faktycznym i prawnym. W świetle powyższego nakaz zapłaty z dnia 28 maja 2015 r. stanowił tytuł egzekucyjny jako prawomocny. W konsekwencji należało mu nadać klauzulę wykonalności zgodnie z wnioskiem wierzyciela. Dodać należy, iż postanowieniem z dnia 29 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 10 grudnia 2015 roku oddalające wniosek o przywrócenie terminu i odrzucające

sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 28 maja 2016 roku. Wobec powyższego nie można dopatrzeć się jakichkolwiek nieprawidłowości w czynnościach Sądu Rejonowego w postępowaniu klauzulowym.

Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy orzekł w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. W tym świetle Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do postulowanego w zażaleniu zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W związku z tym, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił zażalenie.

**Sygn. akt VIII Gz 138/16**

## ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...) (...) (...)